

postea demum et ipse regis nomine ornatus est, ita similia potuerunt accidere in Britannia. Inter reges porro Britannos a Claudio subactos, ut ipse gloriatur in titulo arcus triumphalis (Orell. 715), etiam Cogidumnus ille praeter civitates sibi donatas potuit etiam regis nomen sibi concessum retinere (quod sane videntur indicare Taciti verba, quanquam non probant), ut idem nomen retinuerunt in nummis eiusdem fere aetatis in Britannia cisis Verica Commii (Atrebatum principis, cuius Caesar et Frontinus strat. 2, 13, 11 meminerunt) filius (cf. Evans *the coins of the ancient Britons* Lond. 1864 p. 170 tab. 2, 10. 12), Eppillus (Evans p. 195 tab. 4, 1), Cunobelinus (Evans p. 332 tab. 12, 5). Verum est v. 5 initium coniectura tantum suppleri posse et fuisse fortasse alia indigenarum nomina, quae convenirent, veluti Togidubnus. Tamen Cogidumnus Taciti in fine certe omnino non differre a . . . *gidubno* tituli manifestum est. Domus divinae mentio, litterarum formae et nexus, puncta in fine versuum posita (vv. 5. 7. 8) aetati Vespasianae vel Domitianae plane conveniunt; neque obstat, nisi fallor, quod Henzenus ait, nihil traditum esse de regibus peregrinis legatorum nomine provinciis praepositis. Nam si rex ille dicitur *legatus Augusti in Britannia*, pro eo quod esse solet *legatus Augusti pro praetore provinciae*, ita indicari puto eum dignitatem tantum legati habuisse, non re fuisse legatum Augusti provinciae. Verum ut Donni regis Alpium Cottiarum filius ille M. Iulius Cottius in titulo arcus Segusini (Or. 626) praefectus erat civitatum eius regionis, ita Claudium maiore etiam quam Augustum liberalitate usum (ut solebat imperator ille modum excedere) aut ipsum Cogidubnum regem aut, quod magis credam, filium fortasse eius cognominem dignitate legati splendidiore ornasse (omissa fortasse consulto legionis alicuius mentione, cui ille non praeerat) a probabilitate minime abhorret. R littera singularis insolenter sane pro rege usurpata defenditur aliquo modo R·N litteris, quae sunt pro regno Norico in titulis Noricis C. I. L. 3, 4800. 4848. Cum v. 5 in spatium aliquanto maius fuerit quam quod duae litterae explerent, excidere potuerunt praeterea T·F. Puto me iis quae exposui viam certe indicasse, qua titulus explicari possit, neque vero ignoro dubitationes remanere graves in re tam singulari, quam fortasse referre licet ad Claudii imperatoris perversitates. V. 7 in. [*Pud*]ente supplevit editores reliqui omnes; neque per se supplementum illud reiciendum est, quanquam maiore fortasse cum probabilitate credideris Pudentium fuisse filium Pudentis secundum consuetudinem nomenclaturae in hominibus peregrinis observandam. Nequaquam autem nomen hoc Pudentis hallucinationibus eorum pro fundamento esse potest, qui Stukeleio suasore Pudentem hunc cum Pomponia Graecina A. Plautii inter antiquissimos christianae fidei in Britannia assertores rettulerunt neque diversum esse voluerunt a Pudente Romano, quem Paulus apostolus ad Tim. 2, 4, 21 memorat (Ioh. Williams *Claudia and Pudens, an attempt to show that Claudia, mentioned in St. Paul's epistles to Timothy, was a British princess* Lond. 1848 8.; cf. Archaeol. Cambrens. ser. nova 1, 1850 p. 79 s.; Beale *Poste brit. researches* p. 385 ss.; oblocutus est, sed modeste, Hallam *Archaeologia* 33, 1849 p. 323 ss.; item I. B. Lightfoot *journal of philology* 4, 1857 p. 73 ss.); de quibus dixi nov. mus. Rhen. 14, 1859 p. 358.

12 *Chichester*, reperta (post n. 11, ut videtur) in a cellar in East street at the corner of St. Martins lane, prope situm, ubi inventa est n. 11. Tabula marmorea (of the same Sussex marble) magna (mensurae non traduntur); litterae dicuntur fuisse prorsus similes earum, quas n. 11 exhibet (the letters of the same cut and size, and very beautiful). Videtur periisse; nemo sane postea vidit.

N E R O N I
C L A V D I O · D I V I
C L A V D I · F · G E R M A N I C I
C A E S A R I S N E P O T I · T I B ·
5 A V G V S T I · P R O N E P O T I D I V I
A V G · A B N E P · C A E S A R I · A V G
sic P M · P P · T R · P I V · I M P · P I V · C O S · I V p. C. 58
M · A · L · S · C · V · M

Goughs *Camden* 1 p. 277 tab. 15 fig. 2 (inde Horsfield *Sussex* 1 p. 43; Beale *Poste brit. researches* p. 387; ego nov. mus. Rhen. 12, 1857 p. 355) cui misit delineatam Bowyer; idem adnotat missam esse a duce de Richmond ad Martinum Folkes eumque dedisse Wardio. Reliqui neglexerunt omnes.

6 Observa deesse Neroni cognomen Germanici. 7 In tribuniciae potestatis quartae annum (57/58) cadere quartam salutationem imperatoriam et fortasse etiam quintam sextamque iam constat iis, quae adnotaverunt Henzenus et Mommsenus *Hermae* vol. 2, 1867 p. 53 et 63. Erratum autem est hoc loco in consulatu, qui esse debuit tertius, non quartus; is enim in annum demum p. C. 60 incidit. 8 Inducantur fortasse nomina, velut *M. A(tilius) L(aetus), S. C(aelius) V(alens) m(agistri)?* Magistri fortasse erant aut collegii alicuius, veluti fabrorum, aut ipsius rei publicae, quod castrum potest fuisse aut vicus civium Romanorum; scio autem solutionem hanc esse incertam.

14 *Chichester*, rep. a. 1809 in parte murorum quae spectat ad meridiem et orientem.

d M
NVSAT
ARIVS
an. LXXXV

Dallaway *Sussex* p. 4 (inde Horsfield *Sussex* 1 p. 43; Allen *Surrey and Sussex* 1 p. 87). V. 3 videtur latere officii alicuius indicatio.

15 *Chichester*, rep. a. 1833 at the South gate; tabula est lapidea ansata (ansa sinistra, quae sola extat, formam peltae habet), longa p. 4 dig. 3, alta p. 2 dig. 9. Servatur in museo; litterae sunt similes atque n. 13.

C A T I A
C E N S O R I N A
A N · X X I I I

Descripserunt King *Archaeologia* 26, 1838 p. 466; C. R. Smith *assoc. journ.* 2, 1847 p. 85.

13 *Chichester*, rep. 1833 at the South gate; servatur in museo. Est lapis sine ornamentis longus p. 3 dig. 1, altus p. 2 dig. 9. Litterae sunt bonae saeculi primi exeuntis.

C C A · A E L I A
C A V V A
F I L · A N · X X X V I

[Bodi]cca Aelia, Cauva, [Laeti] fil(ia),
an(norum) XXXVI

Descripserunt King *Archaeologia* 26, 1838 p. 466 C. R. Smith *assoc. journ.* 2, 1847 p. 85.

1 CCA/ELIA Smith. 2 CAVVAA King., CATVA Smith. Initio versus nihil unquam scriptum erat; in fine supersunt lineae aliquot a litterae non dissimiles, sed videntur esse fortuitae. Nomina supplevi exempli causa; cum v. 3 initium vix videatur vacuum fuisse, non cogitaverim Aeliam Bodiecam, quae cognomen anteposuit, filiam fuisse hominis alicuius Cauva dicti, qui nomen suum Latine declinare noluit. Putavi potius gentis indicationem inesse, quanquam de Cauvorum populo nihil traditum est.

16 Ad Bignor villae Romanae parietinae ad viam, quae a Regnis ducit versus Pulbo rough, detectae sunt a. 1815. Ex pavimentis tessellatis unum tantum inter puerorum, avium, piscium figuras varias hoc exhibet tituli scripti fragmentum

· T R ·

Lysons *rel. Rom.* 3 tab. 14.